

[Jan Køpke Christensen]

toft har vist, at han er god til at provokere i en debat, og det skal han da også have lov til. Jeg synes bare, at vi skylder de seere, der i aften eventuelt skulle følge transmissionen af denne debat, at vi debatterer det, forespørgslen handler om, nemlig hvad vi gør ved alle de problemer, der er på sygehusområdet i dag. Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at vi holder os til det.

Men jeg ville nødigt lægge det i hr. Peter Duetofts hænder, hvornår jeg skulle overleve eller ikke overleve en speciel sygdom. Jeg tror, det er vigtigt, at det er eksperterne, der arbejder med det, og ikke hr. Peter Duetoft eller andre politikere. Det må nok være helt klart.

Med hensyn til det, der blev sagt om, hvad jeg har udtalt til TV-Avisen om kloning osv., kan jeg sige, at jeg helt klart sagde, at personligt kan jeg kun tage afstand fra en sådan udvikling, men at vi ikke kan stoppe udviklingen. Og det ved hr. Peter Duetoft også. Uanset hvor gerne vi ville det i det lille, skønne land, vi har, kan vi altså ikke egenhændigt stoppe udviklingen, heller ikke på det lægelige område. Derfor siger jeg, at når vi indfører grænser her i landet, vil udviklingen bare fortsætte i udlandet. Man kan efter min mening ikke gå ind i lovgivningsprocesser, der er overflødige, for at stoppe den forskning, der foregår – gudskelov også på det her område og gudskelov en forskning, der vel at mærke også er med til at hjælpe mange mennesker, der har alvorlige sygdomme. Jeg tror, at når man først står i den situation, at man har bekendte, familiemedlemmer og andre, der har virkelig alvorlige sygdomme, og forskningen kan være med til at hjælpe de pågældende, vil man få en lidt anden holdning end den, hr. Peter Duetoft har, og som efter min mening er kold og kynisk.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det er en bemærkning til hr. Peter Duetoft. Så vidt jeg kunne se, var hr. Peter Duetofts tale en tale uden ret meget manuskript, og dermed får improvisationen også større muligheder.

Det, jeg bemærkede, var, at hr. Peter Duetoft brugte det meste af sin taletid på at skælde ud på organisationerne; de var stive, og der var så mange ting, der kunne gøres noget bedre. Så er der noget, der undrer mig. Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet har en sætning i vores dagsordensforslag, der siger, at

regeringen skal sikre, at kapaciteten i sygehussektoren udnyttes optimalt, bl.a. gennem fleksibel arbejdstilrettelæggelse og opblødning af de stive faggrænser. Det er jo en god idé. Det er jo lige hr. Peter Duetofts idé. Det er jo hans inderste tanker, og hvis hr. Peter Duetoft ikke kan stemme for den dagsorden, har han bekræftet, at det sådan set er den socialdemokratiske holdning, der vinder igennem i hr. Peter Duetofts parti endnu en gang.

Så vil jeg lige sige vedrørende spørgsmålet om, hvem der skal afgøre, hvor energisk en indsats der skal gøres over for alvorligt syge eller døende patienter, at der er da kun to personer, der kan afgøre det. Det er ikke os i Folketinget. Det er selvfølgelig først og fremmest patienten og så lægen i samråd med patienten. Det behøver vi ikke at diskutere mere, for sådan skal det være, og sådan skal det være i al fremtid!

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Jørgen Winther vil jeg gerne sige: Så undrer mine erfaringer fra Københavns Amtsråd mig ganske meget. Der var det Venstres gruppe, der gang på gang ville skære ned på sygehusudgifterne.

Hvis hr. Jørgen Winthers synspunkt var korrekt, skulle man jo, hver eneste gang lægerne kom rendende med et nyt forslag, sige: Ih, så må vi vel hellere have dét, for det er altså lægerne, der skal afgøre, hvor langt vi skal gå. Pas nu på, hr. Jørgen Winther, at der ikke sker en sammenblanding af en professionel interesse og en folketingsinteresse i de indlæg, der kommer herfra!

Så må jeg sige til hr. Jan Køpke Christensen, at jeg synes, vi skal være lidt forsigtige med at vurdere, hvem der er kolde og kyniske, og hvem der ikke er kolde og kyniske. Det synes jeg ikke er en rimelig argumentation.

Det er måske usædvanligt, men da jeg nu er blevet angrebet for at være kold og kynisk, vil jeg da gerne sige, at jeg har været med til at træffe en beslutning om, hvorvidt et meget nært familiemedlem skulle ligge to dage ekstra med en kraftig hjerneblødning, hvor vedkommende overhovedet hverken kunne røre sig eller sanse noget som helst, eller man skulle stoppe behandlingen. Vi stoppede behandlingen; vi sagde til sygeplejerskerne: I behøver